

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 3

Vilanova i Geltrú, 1 març 1932

Núm. 17

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

CRONICA QUINZENAL

Per què deportacions?

Equivocacions se'n poden tenir de tota mena; menys, però, d'aquella classe que puguin afectar a la consciència d'un governant. No sabem veure els motius pels quals han hagut d'ésser deportats uns homes que no han comès altre delictes que lluitar per un ideal. Segurament no recorda el ministre de la Governació que tan sols un any enrera ell estava en les mateixes condicions, respecte a la llei de llavors, que aquests que avui ell deporta. La monarquia necessitava d'aquest procediment més que no la República; els seus fonaments estaven ja tan corcats i l'edifici tan apuntalat, que per ella era necessari apartar tot allò que pogués fer-la trontollar, i malgrat això, la monarquia, amb totes les seves tares i defectes, amb tots els seus crims i infàmies, no deportà a cap dels homes de la jove República.

Nosaltres, encara que no estem d'acord amb l'ideari sustentat pels avui deportats, protestem enèrgicament d'aquestes deportacions, tant més quant, per haver-hi homes com Ventosa i Calvell, Bertrán i Musitu, Berenguer, Alfons de Borbó i altra genteta per l'estil que no se'ls ha molestat en el més mínim, per haver-hi encara crims contra la República que no han estat punts (Arnedo, Bilbao, l'assassinat de Borrell pels tradicionalistes, etc.) i els seus protagonistes per ara tan tranquils, quan havien d'haver precedit a aquests, que no havien estat induïts a la lluita més que per la fam i la misèria, per les vexacions a que eren sotmesos pels seus negres i per la condició d'esclaus en què eren tractats.

Nosaltres, encara que la nostra veu és minsa perquè arribi al Ministeri de la Porta del Sol, voldríem que se'n fes ressó, i per les condicions inhospitalàries d'aquelles terres on han estat portats aquests idealistes, si més no per un deure de governant, al menys per un deure d'humanitat i de justícia, voldríem veure tornar aviat aquells que foren apartats de les seves llars d'una manera impròpia del segle XX, i aquí que se'ls jutgi i condemni, si hi ha lloc, pel greuge fet a la República, com així també a tots aquells que sense ésser obrers la boicotegen. Som en un règim de democràcia i justícia, i ha d'haver-n'hi per a tots. Altrament, és difícil assegurar la vida de la República.

Responsabilitat

Perquè no va consolidar-se la República Catalana? Aquesta serà la pregunta que es faran els nostres petits, els que per la seva curta edat no han caput prou clar el que veritablement ha passat; aquesta serà la pregunta dels homes de demà, l'estranyesa dels quals no podran dissimular. La nostra dignitat de catalans no podrà escoltar aquesta pregunta, que caurà com una acusació per als homes d'avui mancats de valor, egoïstes de la nostra vida, per la poca espiritualitat de raça que forma la nostra ànima de catalans. La política baixa en què havien jugat els partits de dreta i esquerra i la

manca de comprensió dels obrers, fruit de la política eixorca dels representants de Catalunya, que els representants d'Hispania han sapigut fer jugar com un teatre de titelles, empleant aquesta gran tàctica — *divideix i venceràs* — així es troba la nostra terra en el moment d'ésser proclamada la nostra República, dividida en moltes fraccions, i encara que moltes d'aquestes, quinze dies abans s'haguessin ajuntat per fer-ne una de gran, això no priva de reconèixer que gairebé totes les unitats que van arreplegar-se porten la influència de la unitat espanyola.

La veu dels nostres poetes no ha arribat prou endins de la nostra ànima; han de fer vibrar més el poble, que tenim la sang apagada.

Dona de Catalunya, companya nostra, en tu avui posem la nostra confiança; ets tu qui, per la teva condició de dona, guardes el càlzer de la nostra sang; tu sents glatir els homes, ja abans de conèixe'ls, que han de portar el destí de Catalunya; tu guardes la seva infantesa i ets el factor de més aprop per formarlos-hi l'ànima. Dignifica't, fes-te ben dona; ofereix la teva cooperació per portar el destí de les nacions, en aquest camí ens hi trobaràs sempre a nosaltres; com més culta seràs, més grans seran els teus fills; mira de sapiguer força, i com més sabràs, més podràs discutir amb tots els que et volten. Recorda amb tot el teu entusiasme que l'any 1714, quan a Barcelona ja no quedaven homes per defensar les nostres llibertats, van caure barrejades en plena lluita, moltíssimes dones, que a través dels 218 anys encara se senten avui els crits fermes, infranquejables, dels nostres germans: Mori Felip VI! Visca Catalunya independent! Aquest és el crit que aixequem nosaltres de cara al sol i de cara al vent. Volem governar-nos per sí sols; no volem pagar més a l'Estat Espanyol com a vasalls; volem ajuntar-nos com a homes lliures. La nostra empena ningú la podrà aturar; és un sentiment de raça, i aquest, no hi ha home vivent que pugui apagar-lo; els únics mitjans per apagar-lo estan en l'amor i la llibertat.

Tan sols tenim una pàtria, una mare, una cultura, una bandera; els partits que aixequen dues banderes només es pot capir per truculència, i de dues, per llei natural, n'han de traïr una. Quina serà? No costa gaire d'endevinar-ho; mirant l'actuació passada veurem clarament quina és de les dues banderes la que han de traïr. Els fets els denuncien i la política que segueixen avui els delata.

Nosaltres preconitzem obertament una sola bandera i una sola parla; les altres que vinguin en só de conquesta seran enemigues de les nostres reivindicacions.

Dona de Catalunya: és a tu ara a qui et toca parlar; si el 14 d'abril de l'any passat haguessis estat al nivell

que et pertoca, no s'hauria votat l'Estatut: Catalunya s'hauria fet les seves lleis per voluntat del poble, els teus fills o els teus parents no haurien anat més a fer-se matar en terres del Marroc, a civilitzar més — com diuen els espanyols — amb l'arma als dits a uns homes que lluiten per les seves llibertats, com nosaltres; en tu deuen la seva llibertat en Compte i els seus vuit companys més. Omple a casa teva de flaire catalana, canta les nostres cançons amb delit, que arribin al fons del cor dels homes per fer-los sentir l'emoció d'una Pàtria lliure; desprècia tot el que porti contagi d'estranger; destrua de les teves converses tots aquells mots emmetlevats; cerca amigues i ensenye-les-hi el camí a seguir; despulla't dels lluïments banals del cós i omple la teva ànima d'espiritualitat. Pensa que la llibertat d'un poble no és dóna; la llibertat d'un poble s'ha de conquerir pels seus propis fills. Això vol dir que manquen catalans que estiguin disposats al màxim sacrifici, i aquest no és realitza si no és per convicció, i cal convèncer als homes de la necessitat que tenim els catalans d'ésser lliures, baix tots els aspectes, deixant apart el sentiment, que això no es compra ni es ven, sinó que se sent; cerquem, en el millorament social, quins són els catalans que s'hi oposen més: *els grans capitalistes*; quins són d'Espanya els homes més testaferrós per les nostres reivindicacions: *els grans capitalistes*. Coincidència; aquests l'or sempre els ajunta, i com que Catalunya és una mina d'or (per la condició de treballadors que tenim), no els hi costa gaire de trobar-se, i tots junts ens preparen el parany per fer-nos dividir els treballadors amb els idealistes.

Treballadors tots junts, sense rencúnies personals, cal aixecar la dignitat del nostre poble. Dona que vius del treball, aconsella als teus companys que més val morir defensant un ideal sà i bo que servir d'instrument per ajudar els nostres explotadors.

JOSEP O. D'AGRAMUNT

mmmm